

УДК 342.9:504.06

І. Д. КАЗАНЧУК,

кандидат юридичних наук, доцент,

професор кафедри адміністративної діяльності органів внутрішніх прав

факультету підготовки фахівців міліції громадської безпеки

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРАВОВИЙ СТАТУС ТА ЗНАЧЕННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА

Розглянуто правові засади та систему державних органів з охорони навколишнього природного середовища в Україні. Визначено місце і значення в цій системі органів внутрішніх справ, також надано загально-правову характеристику їх повноважень.

Реалії сьогодення свідчать, що одним із факторів, який визначає процес формування розвиненої правової держави, розвиток сучасного суспільства, є забезпечення належного стану навколишнього природного середовища в країні. У сучасних умовах екологічна проблема набула виключно нового сприйняття і стала однією з найголовніших і складних проблем сучасності, безпосередньо пов'язаною з виживанням людства. Тому не випадково до основних функцій держави належить охорона природного середовища й забезпечення екологічної ситуації в регіонах. Треба визнати головне: згідно зі ст. Конституції України кожен громадянин має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди [1]. Між тим, ст. 66 Конституції України зобов'язує кожного громадянина не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодовувати завдані ним збитки.

Захист прав і свобод громадян у сфері екології, виконання функції охорони навколишнього природного середовища покладено на відповідні органи державної влади та місцевого самоврядування.

Якщо розглядати державні органи, то, спираючись на норми чинного законодавства України та аналіз юридичної літератури, органи охорони навколишнього природного середовища і забезпечення екологічної безпеки поділяються на органи загальної та спеціальної компетенції [2, с. 33–36].

Так, спеціально уповноваженими органами виконавчої влади є: Міністерство екології та природних ресурсів України, Державна екологічна інспекція України, Державна служба геології та надр України, Державний комітет лісового господарства України [3], а також урядові

органи, які наділені спеціальними повноваженнями в зазначеній сфері.

Особливе місце серед органів державної влади у сфері забезпечення екологічної безпеки в країні посідають правоохоронні органи і насамперед органи внутрішніх справ. Органи внутрішніх справ (далі – ОВС України) віднесені законодавцями до органів загальної компетенції щодо охорони природного середовища. Адже їх основна функція (і у природоохоронній сфері також) – правоохоронна. Особливе місце в системі МВС України належить саме органам міліції. Так, у випадку, коли громадяни забруднюють землю, воду, ліс, атмосферне повітря, ламають деревні насадження, порушують трав'яний покрив тощо, то відповідні органи міліції повинні припинити такі незаконні дії громадян і надають допомогу природоохоронним органам щодо забезпечення охорони природного середовища та притягнення порушників до адміністративної або кримінальної відповідальності.

Отже, з огляду на предмет дослідження для нас становить інтерес органи внутрішніх справ (міліції) та існуючі проблеми щодо їх функціонування в природоохоронній діяльності.

У ст. 1 Закону України «Про міліцію» зазначено, що «міліція України – це державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань». Відповідно, окрім таких важливих завдань, як охорона громадського порядку та громадської безпеки, захист прав і свобод людини й громадянина, припинення правопорушень, ОВС України наділені певною адміністративною юрисдикцією в сфері охорони навколишнього природного середовища.

З огляду на це рівень адміністративно-правового регулювання діяльності ОВС України, ефективність їх функціонування у напрямку забезпечення надійної охорони навколишнього природного середовища в країні та захисту права громадян на сприятливе природне середовище має визначитися повнотою і внутрішньою узгодженістю правових норм із реаліями життя. Треба визнати існування і такої проблеми, як неоднозначне тлумачення окремих понять у нормативно-правових актах, що регулюють відносини між міліцією та іншими органами та суспільством взагалі у сфері охорони навколишнього природного середовища, змісту та розмежування їх повноважень. Таким чином, з огляду на процес проведення адміністративної реформи в Україні і відповідно до цього – реформування системи державних органів охорони навколишнього природного середовища, наближення змісту їх діяльності до європейської моделі, питання визначення місця в цій системі та правового статусу органів внутрішніх справ, у тому числі й міліції, у сфері охорони навколишнього природного середовища, пошук шляхів удосконалення правових засад їх адміністративної діяльності у сфері екології набувають останнім часом надзвичайної ваги. Особливу актуальність ця проблема набула після вступу України до Ради Європи й прийняттям державою низки правових зобов'язань. Усвідомлюючи багатоаспектність зазначеної проблеми, вважаємо за доцільне акцентувати увагу на наступному.

Мета даної статті – дослідити правовий статус та особливості призначення органів внутрішніх справ (міліції) у сфері охорони навколишнього природного середовища в контексті проведення адміністративної реформи в Україні, базуючись на доктринальних розробках фахівців у галузі адміністративного права, а також на сучасному національному законодавстві.

Аналіз наукової літератури дозволив дійти висновку про відсутність системних напрацювань щодо розроблення правових засад функціонування правоохоронних органів в екологічній сфері, визначення шляхів підвищення ефективності адміністративного законодавства, а також надання науково-обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення правового статусу органів внутрішніх справ у сфері охорони навколишнього природного середовища в Україні. Водночас слід зазначити, що існують цікаві наукові дослідження, присвячені загальнотеоретичним питанням державного управ-

ління у сфері природокористування та екологічної безпеки в країні в сучасних умовах.

Науковим розробкам низки вказаних питань присвячені праці В. І. Андрейцева, А. М. Бабенка, О. С. Баб'яка, О. М. Бандурки, П. Д. Біленчука, С. М. Гусарова, Є. В. Додіна, В. А. Зуєва, О. М. Заржицького, Н. І. Золотарьової, А. Б. Качинського, С. М. Кравченко, О. С. Колбасова, А. С. Поклонського, В. І. Семчика, О. М. Хіміч, Ю. С. Шемшученка, В. В. Янчука тощо.

Разом із тим, віддаючи належне досягненням указаних науковців вважаємо за необхідне сформулювати особливості правового статусу та діяльності органів внутрішніх справ у сфері охорони навколишнього природного середовища, а також визначити зміст повноважень працівників служб і підрозділів міліції у цій сфері.

Підрозділи міліції є найпоширенішими в системі органів внутрішніх справ, вони ближче, ніж інші, контактують із населенням, що дає їм змогу реалізувати за допомогою різноманітних методик та форм систему заходів, пов'язаних із забезпеченням екологічних прав людини. У виконанні завдань, покладених на органи внутрішніх справ, значна роль належить використанню їх повноважень.

Підходи до трактування поняття «повноваження» в юридичній літературі є досить різноманітними. Її розглядають, зокрема, як єдність прав і обов'язків; як вид і міру владного впливу посадової особи на заінтересованого учасника правових відносин із метою задоволення його законного інтересу, досягнення певного соціально корисного результату; як те, що може зробити або яких заходів може вжити орган; як засіб для виконання органами своїх завдань; як юридичний засіб, за допомогою якого орган держави виконує свої функції; як забезпечена законом орієнтуюча вимога конкретної поведінки та дій, звернена до фізичних та юридичних осіб [5, с. 60–61].

Учені зміст повноважень розглядають переважно в тісному зв'язку з компетенцією. Визначаючи співвідношення цих понять, слід погодитися з думкою С. Шевчука, що повноваження і компетенція співвідносяться як частина і ціле [6, с. 5]. На нашу думку, компетенція – це поєднання двох обов'язкових елементів: повноважень та підвідомчості. Як справедливо зауважили С. М. Гусаров та Б. М. Лазарев, термін «компетенція» має два значення: перше – коло питань, у яких певна особа чи особи мають знання («відають щось»), і друге – коло повноважень

(прав і обов'язків – «відати чимось») [7, с. 10]. Мова йде про фактичну компетенцію і офіційну компетенцію органів і посадових осіб.

У цілому і компетенція, і повноваження становлять зміст правового статусу органів міліції з позиції визначення характеру, призначення, виду та місця даного органу в системі органів держави з охорони природного середовища.

Аналізуючи права та обов'язки (повноваження) органів внутрішніх справ у сфері охорони навколишнього природного середовища, ми спираємося на точку зору А. Ю. Якімова, який виділяє чотири загальні елементи адміністративно-юрисдикційної компетенції. Зокрема до них належать [7, с. 10–11]:

1) функціональна компетенція, яка передбачає повноваження щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення визначеного виду і розміру, про передачу справи на розгляд іншому суб'єкту адміністративної юрисдикції чи про припинення справи, щодо перегляду справи й ухваленню рішення про залишення справи на новий розгляд або її припинення. Ці повноваження передбачені статтями КУпАП;

2) предметна компетенція, яка передбачає повноваження суб'єкта адміністративної юрисдикції з розгляду певного кола справ;

3) територіальна компетенція, яка зумовлена наявністю в суб'єкта адміністративної юрисдикції повноважень з розгляду справ про адміністративні правопорушення, певним чином пов'язаних з територією, на якій функціонує цей суб'єкт. Ці зв'язки встановлюються по-різному: справу може бути розглянуто за місцем скоєння порушення, за місцем проживання правопорушника;

4) процесуальна компетенція, сутність якої становлять повноваження суб'єкта як учасника адміністративного процесу, передбачені процесуальною процедурою здійснення адміністративної юрисдикції.

У свою чергу, аналізуючи співвідношення компетенції і функцій, П. М. Любченко обґрунтовує позицію, що компетенція – це правова форма вираження функцій і юридичний засіб їх реалізації [5, с. 63].

Звертаючись до предмета нашого дослідження, відзначимо, що відповідно до ст. 7 Закону України «Про міліцію» міліція здійснює адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу та охоронну функції (на договірних засадах) [4]. Адміністративна діяльність у цьому переліку посідає перше місце, тому що є най-

більш значущою і великою за обсягом, у її реалізації задіяна більшість працівників органів внутрішніх справ. Близько 90 % дій, які виконуються працівниками міліції, належать до сфери адміністративної діяльності. Саме завдяки адміністративній функції ОВС України мають можливість безпосередньо втручатися в ситуацію, припиняти небезпечні дії суб'єкта, усувати причини й умови, що можуть призвести до тяжких наслідків, захищати належним чином права громадян та держави. Чим активніше міліція використовуватиме заходи адміністративного впливу [8, с. 91] з метою припинення протиправної поведінки, тим вищою буде ефективність охорони навколишнього природного середовища, тим менше буде умов, за яких може бути вчинений проступок у сфері екології та використання природних ресурсів.

Характерною особливістю охорони органами внутрішніх справ навколишнього природного середовища є звернення до норм багатьох видів законодавства: адміністративного, екологічного, земельного, водного, лісового, та норми законодавчих актів, присвячених охороні атмосферного повітря й інших об'єктів природи, а також норми кримінального і цивільного права, якщо мова йде про притягання до відповідальності винних осіб.

У загальному розумінні усі нормативно-правові акти, які встановлюють повноваження органів внутрішніх справ (міліції) у сфері екологічного контролю та охорони навколишнього природного середовища, умовно можна поділити на три основні групи: а) загальнодержавні; б) ті, що видаються органами місцевого самоврядування; в) відомчі.

Провідне місце у цій класифікації відводиться актам, які приймаються на національному (загальнодержавному) рівні. Саме вони визначають головну мету і завдання органів внутрішніх справ, закріплюють їх компетенцію та межі відомчого правового регулювання. Серед нормативних актів зазначеної групи насамперед виділяються Конституція України, Закони України «Про охорону навколишнього природного середовища» (1991 р.), «Про охорону атмосферного повітря» (1992 р.), «Про природно-заповідний фонд України» (1992 р.), «Про тваринний світ» (1993 р.), «Про рослинний світ» (1999 р.), «Про захист населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру» (2000 р.), «Про надзвичайний стан», Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кримінальний кодекс України та інші законодавчі акти,

якими зобов'язані користуватися працівники ОВС при виконанні своїх безпосередніх обов'язків, і які встановлюють засади державної екологічної політики. Базовим документом, який регламентує діяльність міліції, є Закон України «Про міліцію». Вважаємо за доцільне прийняття Закону України «Про органи внутрішніх справ», у якому слід чітко визначити служби і підрозділи ОВС України та зміст їх повноважень в екологічній сфері.

До другої групи належать нормативні акти, що видаються органами місцевого самоврядування. Переважно вони стосуються порядку використання природних ресурсів місцевого значення та охорони екологічних прав громадян на відповідній території. У цьому випадку підрозділи міліції здебільшого здійснюють свою діяльність спільно з іншими правоохоронними органами та органами виконавчої влади на місцях щодо застосування зазначених норм.

Більш чисельною є третя група, яку становлять відомчі нормативні акти. Згідно з чинним законодавством Міністерство внутрішніх справ України в межах своєї компетенції видає нормативні та індивідуальні правові акти (нормативні накази, розпорядження, інструкції, рішення колегії, що оголошені відповідним наказом, та інші акти, що містять у собі норми права). Такі нормативні акти найчастіше встановлюють конкретні права, обов'язки, відповідальність суб'єктів владних відносин, напрямки покращення діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ.

Щодо охорони навколишнього природного середовища прикладом може слугувати Статут патрульно-постової служби міліції України. Ним передбачено дії працівників патрульно-постової служби міліції в ситуаціях, що ускладнюють оперативну обстановку [9, с. 18]. Це стосується, зокрема, дій із захисту життя і здоров'я громадян за умов екологічних катастроф (повеней, землетрусів, при забезпеченні режимних заходів на території, на якій оголошено карантин).

Згідно з наказом МВС України «Про затвердження Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України» певні обов'язки у сфері охорони навколишнього природного середовища покладені й на дільничних інспекторів міліції, які: повинні захищати інтереси людини, суспільства й держави від суспільно небезпечних діянь і негативного впливу надзвичайних обставин, викликаних стихійним лихом, катастрофами, аваріями, пожежами,

епідеміями та іншими надзвичайними подіями; надавати відповідну допомогу природоохоронним органам у вирішенні питань у галузі забезпечення екологічної безпеки та природокористування на адміністративній дільниці.

Важливим для забезпечення належної правової діяльності органів міліції в сфері охорони природного середовища є те, що екологічний стан у кожному регіоні країни залежить від стану багатьох об'єктів природи (земель, вод, лісів і зелених насаджень, атмосферного повітря), використання й охорона яких забезпечується окремими видами законодавства і відповідно вимагає певних знань та умінь у використанні різних нормативних актів.

Загалом усі правові норми утворюють правову основу державних гарантій, призначених для регулювання повноважень органів міліції із забезпечення екологічних прав людини і громадянина, а саме [10]:

– створення сприятливих умов для постійного користування людиною:

а) безпечним для життя навколишнім природним середовищем;

б) достовірною екологічною інформацією;

в) можливістю відшкодування збитків, спричинених порушенням екологічних прав;

– охорона екологічних прав від правопорушень;

– учинення всіх передбачених законодавством та відомчими нормативними актами дій стосовно відтворення порушених конституційних екологічних прав та відшкодування завданої незаконною дією шкоди.

Діяльність із забезпечення проголошених державою гарантій екологічних прав людини міліцією здійснюється як безпосередньо, так і опосередковано.

Так, ч. 2 ст. 7 Закону України «Про міліцію» передбачено, що для забезпечення громадського порядку на об'єктах і територіях, які мають особливе народногосподарське значення або постраждали від стихійного лиха, екологічного забруднення, катастрофи, Міністерством внутрішніх справ України з дозволу Кабінету Міністрів України можуть створюватись спеціальні підрозділи міліції [4]. Отже, зазначений нормативний акт дає змогу створити в окремих найбільш екологічно-проблематичних місцевостях органи екологічної міліції. Створення такої структури дасть змогу звільнити МВС України від невласливих для нього специфічних функцій та забезпечить діяльний контроль у найбільш схильних до екологічних правопорушень місцевостях.

Що стосується практики, то прикладом безпосередньої участі в охороні навколишнього середовища може слугувати діяльність з охорони важливих об'єктів природи (водосховищ із питною водою, рибних запасів, тваринного та рослинного світу, музеїв просто неба тощо) на підставі договорів за кошти відомств та організацій або бюджету місцевих рад.

Щодо опосередкованого способу природоохоронної діяльності міліції, то він здійснюється шляхом сприяння відповідним державним природоохоронним органам та громадським організаціям. Основне навантаження на здійснення такого сприяння покладається, як свідчить узагальнення практики роботи міліції, на службу дільничних інспекторів міліції, особливо в сільській місцевості. Так, затримання та викриття бракон'єра є службовим обов'язком інспектора лісової охорони. Але у випадку, якщо бракон'єр починає чинити опір діям інспектора, працівник міліції зобов'язаний надати допомогу в затриманні правопорушника.

Характеризуючи правовий статус ОВС України в цілому, необхідно зазначити, що реалізація міліцією повноважень із забезпечення екологічних прав людини і громадянина традиційно передбачає такі напрямки діяльності:

1) охорона громадського порядку та боротьба з правопорушеннями;

2) сприяння іншим суб'єктам природоохоронної діяльності, взаємодія з ними;

3) охорона відокремлених об'єктів природи на підставі договорів (наприклад перевезення небезпечних вантажів);

4) забезпечення дотримання природоохоронного законодавства на об'єктах, що підвідомчі органам внутрішніх справ України.

Як ми вже зазначали, адміністративна діяльність – це найбільш об'ємна частина діяльності органів внутрішніх справ. Здійснюється вона підрозділами, службами та працівниками ОВС різноманітними адміністративно-правовими методами і засобами. Якщо звернутися до законодавства України та практики його реалізації, відзначимо, що на сьогодні працівників органів внутрішніх справ (міліції) залучають до здійснення заходів, пов'язаних із відверненням або припиненням правопорушень із приводу:

1) забруднення території, що прилягає до підприємств, організацій, будівельних майданчиків, об'єктів торгівлі, вулиць, дворів, парків, бульварів, майданів, валів, ярів, водоохоронних зон водоймищ, зелених насаджень усіма видами промислових та побутових відходів;

2) звалища побутових та промислових відходів, снігу в не передбачених для цього місцях;

3) забруднення дорожнього покриття унаслідок порушення правил перевезення вантажів та експлуатації транспортних засобів, що перебувають у стані технічної несправності;

4) забруднення майданчиків для збирання сміття й територій навколо них, нагромадження (складання) товарів біля торговельних кіосків, наметів, павільйонів дрібно-роздрібною торгівлі;

5) здійснення всіх видів робіт, зокрема аварійних, пов'язаних із порушеннями благоустрою території, закриттям або обмеженням руху транспорту, пішоходів без дозволу відповідних організацій;

6) експлуатація транспортних засобів із підвищеним вмістом токсичних речовин у вихлопних газах;

7) миття автотранспорту в не відведених для цього місцях;

8) в'їзд транспортних засобів на газони, клумби, тротуари, територію парків, скверів, зелених зон;

9) заподіяння пошкоджень зеленим насадженням;

10) пошкодження зелених насаджень, що спричинило їх загибель;

11) самовільне захоплення та освоєння земельних ділянок;

12) розпалювання багать та спалювання сміття тощо [11, с. 202–204].

Серед найбільш поширених напрямків здійснення адміністративної діяльності органів внутрішніх справ у сфері захисту екологічних прав та свобод можна визначити такі: профілактична робота; адміністративний нагляд; безпосередня охорона об'єктів природи і сприяння у їх охороні та взаємодія у цій діяльності з державними органами і громадськими організаціями; контроль і перевірка виконання природоохоронних заходів. Реалізація цих заходів можлива шляхом забезпечення профілактичної, правовиховної, інформаційно-пропагандистської і контрольно-аналітичної функцій. Перераховані форми роботи визначають ефективність діяльності підрозділів і служб ОВС України у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки.

На сьогодні шляхами вдосконалення правового статусу та діяльності органів внутрішніх справ (міліції) в зазначеній сфері можна виділити такі:

– розвиток нормативно-правового і кадрового забезпечення системи МВС України та відносин з громадськістю в екологічній сфері;

– посилення контролю з боку громадськості за діяльністю правоохоронців у сфері охорони навколишнього природного середовища та захисту прав громадян на сприятливе природне середовище;

– встановлення нових критеріїв оцінки природоохоронної діяльності міліції у сфері забезпечення екологічної безпеки в країні;

– удосконалення системи своєчасного інформування громадськості з питань охорони навколишнього природного середовища;

– активізація діяльності громадських формувань, надання їм юридичної підтримки в сфері охорони навколишнього природного середовища;

– розвиток системи правового виховання і профілактики правопорушень серед доросло-

го населення і молоді щодо раціонального природокористування з урахуванням світового досвіду.

Підсумовуючи все вищезазначене, стає цілком зрозумілою доцільність реформації органів внутрішніх справ, удосконалення правових засад їх діяльності відповідно до європейських норм і стандартів, чіткого окреслення їх місця і ролі в системі системи державних органів охорони навколишнього природного середовища в Україні, необхідність розроблення і здійснення в регіонах програм дій, які матимуть системний характер, визначать нові критерії оцінювання природоохоронної діяльності та в усьому відповідатимуть цілям і завданням реалізації державної екологічної політики.

Список використаної літератури

1. Конституція України. – Х. : Весна, 2008. – 48 с.
2. Боголепов Р. Д. Административная деятельность милиции по охране природы / Р. Д. Боголепов, Н. М. Жаворонков, Ф. С. Разаренов. – М. : Наука, 1972. – 186 с.
3. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : указ Президента України від 9 груд. 2010 р. № 1085 // Офіційний вісник Президента України. – 2010. – № 32. – Ст. 1026.
4. Про міліцію : закон України від 20 груд. 1990 р. № 583-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.
5. Синкова О. До питання правового статусу органа виконавчої влади / О. Синкова // Правничий часопис Донецького університету – 2008. – № 1 (19). – С. 60–65.
6. Шевчук С. Делегирование государственных полномочий как реализация компетенции государственного органа / С. Шевчук // Юридична практика. – 1997. – № 5. – С. 4–6.
7. Гусаров С. Теоретико-правові основи адміністративно-юрисдикційної діяльності органів внутрішніх справ (міліції) в Україні / С. Гусаров // Право України. – 2008. – № 2. – С. 9–11.
8. Стеценко С. Г. Адміністративне право України : навч. посіб. / С. Г. Стеценко. – К. : Атіка, 2007. – 624 с.
9. Грицкевич С. Г. Діяльність ОВС за умов надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру як складова забезпечення екологічної безпеки / С. Г. Грицкевич // Безпека життєдіяльності. – 2004. – № 11. – С. 16–21.
10. Про інформування громадськості з питань, що стосуються навколишнього середовища : постанова Верховної Ради України від 4 груд. 2004 р. № 2169-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 2. – Ст. 72.
11. Адміністративна діяльність : навч. посіб. / [М. В. Ковалів, З. Р. Кісіль, Д. П. Каляянов та ін.]. – К. : Прав. єдність, 2009. – 432 с.

Надійшла до редколегії 11.05.2011

КАЗАНЧУК И. Д. ПРАВОВОЙ СТАТУС И ЗНАЧЕНИЯ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ УКРАИНЫ В СИСТЕМЕ СУБЪЕКТОВ ОХРАНЫ ОКРУЖАЮЩЕЙ ПРИРОДНОЙ СРЕДЫ

Рассмотрены правовые основы и система государственных органов в сфере охраны окружающей природной среды Украины. Определены место и значение в этой системе органов внутренних дел, а также предложена общеправовая характеристика их полномочий.

KAZANCHUK I. LEGAL STATUS AND IMPORTANCE OF INTERNAL AFFAIRS AGENCIES IN THE SYSTEM OF PROTECTING THE NATURAL ENVIRONMENT OF UKRAINE

The legal framework and system of government in protecting the natural environment of Ukraine are examined. The place and importance in this system of internal affairs are determined and general legal description of their credentials is offered.